

"Danstæreren",
et ugentlig Nyheds- og Oplysningss-
blad for det danske Folc
i Amerika.

Udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr."Danstæreren" udkommer hvert Onsdag.
Pris pr. Ugeang: de Forenede Stater \$1.50;
i Udlænding \$2.00.Bladet betales af Forstand, Bevilling, Beta-
ling, Adresseforandring og alt andet
angaaende Bladet adresseres:DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Redactor: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr.,
as second-class matter.Advertising Rates made known upon
application.

Karnevalen henvender sig til Gott, der
aværtær i Bladet, enten for at føre hos dem
eller for at føde oplysninger om det aværtær
eller, da føde de alidt omstale, at de saa
avertærligt i dette Blad. Det vil være
til gavnlig Nytte.

Fra den danske Mission.

I Folge Telegram til det danske Mis-
sionsfælsts Sekretær, Pastor T. Løg-
strup, er ogsaa Missionspræst Bol-
wig nu blevet reddet. Det er kommet
Meddelelse herom baade fra Bolwig selv
og fra Missionær Waidtlow i Port
Arthur.

Pastor Bolwig undkom til Che-
mopol i Korea, hvor han altsaa har
mødt Lykkegaard og Jensen.

Disse tre Missionærer maa altsaa
tillige have kunnet sætte sig i Positio-
nens ved med de øvrige, som alle ere hos
Waidtlow.

Hvorledes det er gaet af den danske
Mission vundne indhøste vides endnu
ikke, og Underretning herom vil mu-
ligvis først kunne indhentes om lange
Tider.

Hvorledes man nu ellers vil se paa
Missionærernes Flugt som forsvarlig
eller ej, vil alle Venner af Missionen
modtagte disse Efterretninger ned Glæde,
og vi kan saa vente senere at faa nojere
Underretning om Grundene til deres
Flugt.

Gældssindsmøllen.

Under en Missionsrejse, jeg nylig har
gjort, forsøgte jeg ogsaa at lægge et godt
Ord ind for Gældssindsmøllagen. Et Sted udtales en Præstebroder: det
var godt, du kom og lagde os denne vigtige
Sag paa Hjerte. Jeg var blevet
afsløret over for dette Arbejde; men det
er uforstårligt at være lument overfor et
saadan Samfundsanliggende. Jeg glæ-
der mig ved at være blevet varmet op
for Sagen, og det er mit Haab til Gud,
at vi skulle faa det paalignede indsamlet.
Et Sted kom en Mand efter Mødet og
sogde til sin Præst: De kan saa Pen-
gene til denne Sag hos mig, naar De
vil have dem.

Det er nogle, som mene, at det er
uheldigt, at det er offentliggjort, hvad
hvært Konfirmeret Medlem har gyde for at
afskaffe Gælden. Men se kun ret paa
Forholdet, da skal det ikke gøre Fortræd.
Det er offentliggjort, for at hvært Menig-
hed kan vide, at det paalignede er ikke
forlangt paa Maas og Faas, men ejer et
retfærdigt og ligeligt Udgangspunkt.
Og finder saa den enkelte Menighed, at
den ikke kan vente Bidrag fra alle sine
konfirmerede Medlemmer, da maa de
ydende forhøje deres Bidrag deraf.

Det bliver ogsaa den enkelte Menig-
heds egen Sag at bestemme Maaden for
Indsamlingen. Kan man ikke faa det
paalignede ind ved Subskription, saa
hold nogle Møder for Sagen. Ved et
Møde, jeg nylig holdt, bestemte man, at
Offeret skulle gaa til Gældssamlingen, og
folk ofredt villigt. Den ene Solobaler
sprang i Rosser efter den anden. Tæn-
ogsaa paa den velfigende Højt, Gud har
givet vort Land og Folk, og hold Højt-
fest i By og paa Land til Herrens Hæ, og
lod samtidig Gældssindsmøllen saa
et godt Offer. Nogle sige: vi have jo
Talsigelsesdag! Ja, det er ogsaa en
god Dag at bringe Herren et Offer paa
til Gældssamlingen. Men man bør ikke
unbladt at holde Højtfest, fordi Talsigelses-
dagen kommer sidst i November.
Talsigelsesdagen er en saare stor Dag;
men vi har ikke som danske lutherske
Kristne lade denne amerikanske
Festdag fortænge vor gamle arvordige
banst-lutherske Højtfest, med
Højtprædiken og Højtoffer til Herrens
Sag og Herrens Hæ.

Og saa ved Siden af Ligning, Sub-
skription og Offer, saa vente vi, at J
væltaaende Mennester vilde give en klæf-

telig Gave til Gældssamlingen. Et den in-
gen af eder, som kan og vil yde 500
Dollars? Et der ikke andre, der vil
yde 200 Dollars, eller 100 Dollars, eller
80 Dollars, eller 50 Dollars, eller
25 Dollars? Kom med eders Gave i
Jesu Naam, og Gud vil velsigne den.

Først og sidst lad os bede til Gud for
Gældssindsmøllen. Alt er Raade! vi
maa bede om alt og venta meget af vo-
himmelste Fader.

J. M. Hansen.

Stærke Magter.

Af Beta.

En Kraft bedømmes og kendes af og
ved dens Virkninger, af Bevægelse
en, den frembringer. Saaledes be-
dømmes de saakaldte Naturkrafter. Og
saaledes bedømmes al anden Kraft.

Det er engang forsøge at tale om en
særegen, usynlig, men i dens Virkninger
vældig Kraft: Musikken.

Det Organer, hvorefter den bedst kan
potensiere sig, er Violinen og den
menneskelige Rost. Jeg siger dette med
velberaadt Hu. Thi Musik og Sang er, korst, et og det samme.

Bil man nemlig træffende bedømmes
et Instrument, ved man intet ved,

intet sandere Udtryk end: der er Sang i
dette Instrument. Og ønsker man at
rose en Sangstemme, er man sig bevidst,

at Stemmens Upperlighed afgøres ved,

og dens Berettigelse til i nogen Maade

at kaldes fuldkommen, afhænger af, at

her er jeg!

Den fine Form — o, hint eneste

Buestryg! man kunde rejse til Verdens

Ende for at mode det — vil ikke trænge

sig frem. Stille banker den paa.

Stille beder den at blive inddelt. Stille

kalder den, forunderlig ydmig. En

aandelig Melodi, sunget paa Violinen,

faaer for mig som et Eksempel paa den

fine Form, staar i al fin Simpelheit.

Det jeg maa bede, at du, Læser! med

mid vil bestræbe dig for at anstue denne

Sag ideelt, det vil sige: at din og mi-

Person ladesude af Bevægelsen.

Atter og atter vender min Tanke hen-

rygt tilbage til gamle Kingos dejlige

Linier:

Som at kunne tale det. Den, der nu
kan "tale" hint Sprog, holder et enestie,
eneste Buestryg af den rette Art i højere
Pris end 1000 af de almindelige, god-
købs. Det kommer af, at Musikken i
en Forstand er hans Sids Eigenvægt
(cfr. 1. Sam. 16, 23). Dette lyder
maaest urimeligt. Men det er dog
sandt, fordi som en har sagt, at af
Kunst er Musikken Himlen nærmest.
Evighedens Harmonier slumer jo i To-
nernes Verben. Høvde ikke allerede
hun mægtige Natur, Luther, erfaret disse
stærke Magters Tone til at træste,
læge? Men dersor bliver hon heller
ikke træt af at berømme dem.

Det er i det væsentlige to former for
Tonernes Udtale: den grove og den

fine, den frembringer. Saaledes be-

dømmes de saakaldte Naturkrafter.

Og saaledes bedømmes al anden Kraft.

Det er engang forsøge at tale om en

særegen, usynlig, men i dens Virkninger
vældig Kraft: Musikken.

Det Organer, hvorefter den bedst kan

potensiere sig, er Violinen og den

menneskelige Rost. Jeg siger dette med

velberaadt Hu. Thi Musik og Sang er, korst, et og det samme.

Bil man nemlig træffende bedømmes
et Instrument, ved man intet ved,

intet sandere Udtryk end: der er Sang i

dette Instrument. Og ønsker man at

rose en Sangstemme, er man sig bevidst,

at Stemmens Upperlighed afgøres ved,

og dens Berettigelse til i nogen Maade

at kaldes fuldkommen, afhænger af, at

her er jeg!

Den fine Form — o, hint eneste

Buestryg! man kunde rejse til Verdens

Ende for at mode det — vil ikke trænge

sig frem. Stille banker den paa.

Stille beder den at blive inddelt. Stille

kalder den, forunderlig ydmig. En

aandelig Melodi, sunget paa Violinen,

faaer for mig som et Eksempel paa den

fine Form, staar i al fin Simpelheit.

Det jeg maa bede, at du, Læser! med

mid vil bestræbe dig for at anstue denne

Sag ideelt, det vil sige: at din og mi-

Person ladesude af Bevægelsen.

Atter og atter vender min Tanke hen-

rygt tilbage til gamle Kingos dejlige

Linier:

Som den guldne Sol frembrænder

gennem den fuldsorte Sky!

Thi saa ofte jeg i Enformhed tanket

paa dem, ton jeg høre et usynligt Or-
fester, snart svivende, loddende, blibelig-
tænkt, snart soulende, brændende, vældig
som en Kommando-Stemme. Men naaer jeg laaer Dre til hine stærke

Magters Rost, synes den mig etter at

gentage:

Som den guldne Sol frembrænder

gennem den fuldsorte Sky!

Hvad jeg nu vil fortælle, tildrog sig i

mit 20. Aar. Det var en yndig Som-

mormorgen, en Søndag. Jeg vandrede

ad Landevejen mod Strib og vilde med

Gærgen til Hjørring. Da brusede paa

Gang den guldne Sol dybt i

Landet, som raaede paa Kingos Tid,

og ved med den fuldsorte Sky!

Hvad jeg nu vil fortælle, tildrog sig i

mit 20. Aar. Det var en yndig Som-

mormorgen, en Søndag. Jeg vandrede

ad Landevejen mod Strib og vilde med

Gærgen til Hjørring. Da brusede paa

Gang den guldne Sol dybt i

Landet, som raaede paa Kingos Tid,

og ved med den fuldsorte Sky!

Hvad jeg nu vil fortælle, tildrog sig i

mit 20. Aar. Det var en yndig Som-

mormorgen, en Søndag. Jeg vandrede

ad Landevejen mod Strib og vilde med

Gærgen til Hjørring. Da brusede paa

Gang den guldne Sol dybt i

Landet, som raaede paa Kingos Tid,

og ved med den fuldsorte Sky!

Hvad jeg nu vil fortælle, tildrog sig i

mit 20. Aar. Det var en yndig Som-

mormorgen, en Søndag. Jeg vandrede

ad Landevejen mod Strib og vilde med

Gærgen til Hjørring. Da brusede paa

Gang den guldne Sol dybt i

Landet, som raaede paa Kingos Tid,

og ved med den fuldsorte Sky!

Hvad jeg nu vil fortælle, tildrog sig i

mit 20. Aar. Det var en yndig Som-

mormorgen, en Søndag. Jeg vandrede

ad Landevejen mod Strib og vilde med

Gærgen til Hjørring. Da